

Biznesa augstskolas Turība

GADA BALVA

Brīvība. Uzņēmība. Kompetence.

Guntis Rasims

GODA ABSOLVENTS
Reģionu attīstībā

*Studijas Turībā
sniedza pārlicību!*

Šajā gadā Biznesa augstskola *Turība* piešķir apbalvojumu GODA ABSOLVENTS četriem augstskolas absolventiem, tostarp Komunikācijas fakultātes absolventam, Rēzeknes novada domes deputātam, Jaunatnes un kultūras projektu vadītājam Guntim Rasimam, kuram piešķirts apbalvojums GODA ABSOLVENTS Reģionu attīstībā.

Šobrīd Guntis aktīvi darbojas dzimtajā Rēzeknē, popularizējot latgaliešu kultūru un strādājot ar jauniešiem. Viņš uzskata, ka Latvija iedalās divās daļās – Rīgā un pārējā Latvijā –, taču pasaulei ir vajadzīgi reģioni, un tos vajag arī Rīgai. Latvijas reģioni šobrīd ir resursu ieguves vieta, līdzīgi kā smilšu karjers. Kā zināms, bez smiltīm un grants ceļu neuzbūvēt, un bez reģionu cilvēkiem neuzbūvēt Latvijas labklājību. Guntis Rasims strādā pie tā, lai arī reģionos būtu cilvēki, lai jaunieši atgrieztos savā dzimtajā pusē un savas zināšanas, laiku un spēkus ieguldītu tur.

21. aprīlī Jūs saņemsiet apbalvojumu GODA ABSOLVENTS. Kā jutāties brīdī, kad uzzinājāt par šo apbalvojumu?

Tajā brīdī man sejā parādījās smaids. Nezinu, vai savā 31 gada vecumā jau esmu pelnījis saņemt kādus apbalvojumus, jo dzīvē vēl šis tas jāpaveic, taču, ja augstskola, kurā esmu pavadījis četrus gadus, ir tā nolēmusi, tad, protams, tas ir ļoti patīkami.

Kāpēc izvēlējāties studēt tieši Biznesa augstskolā Turība?

Tas bija diezgan sen. Mani pamudināja kādreizējais klases biedrs, pēc tam jau studiju biedrs, ar kuru kopā arī studējām *Turībā*, tikai dažādās fakultātēs. Viņš pirmais izvēlējās *Turību*, man pašam 12. klasē vēl nebija īstas skaidrības, ko dzīvē vēlos, iespējams, tāpēc nosliecos par labu sabiedriskajām attiecībām. Skolā man diezgan labi padevās gan humanitārie, gan eksaktie priekšmeti, bet nevēlējos ierakties akadēmiskajās matemātikas vai fizikas zināšanās. Jau pieminētais klases biedrs pārliecināja, ka jāpaskatās, kas īsti ir *Turība*. Paskatījos un sapratu, ka tas ir tas, kas mani varētu interesēt. Negribēju lasīt sausu teoriju, bet gan mācīties no cilvēkiem, kuriem ir praktiskā pieredze un zināšanas. Vairāk informācijas par *Turību* ieguvi, kad augstskolas pārstāvji viesojās mūsu skolā, pēc tam apmeklēju arī izstādi „Skola” Ķīpsalā, un tad jau izvēle bija izdarīta.

Kādi bija lielākie ieguvumi no studijām *Turībā*?

Pirmkārt, studijas sniedza pārliecību – pieredzējuši pasniedzēji, jomas profesionāļi par sarežģītām lietām stāstīja vienkāršā valodā, kopīgi analizējām reālus piemērus, kursa biedri, kuri paralēli studijām jau aktīvi darbojās un strādāja – tas viss atvēra acis uz pasauli. Es sapratu, ka varu dzīvē darīt to, ko vēlos. Nav jāsaspringst, cenšoties aptvert neiedomājamu informācijas daudzumu, vienkārši jāsāk darīt, un viss nāks ar laiku. Jāiet un jādara!

Vai nākotnē plānojat turpināt studijas?

Dzīvē ir sagadījies tā, ka gandrīz katru otro gadu papildīnu savu izglītību kādosursos, pievēršoties specifiskākiem jautājumiem. Man šķiet, ka pelēkās šūniņas jākustina visu laiku – ja cilvēks neattīstās un neapgūst ko jaunu, var ieslīgt rutīnas purvā, no kura grūti tikt ārā.

Es sapratu, ka varu dzīvē darīt to, ko vēlos

Jūs pats pēc augstskolas absolvēšanas atgriezāties dzimtajā Rēzeknē. Kā motivēt jauniešus, kuri iegūst izglītību galvaspilsētā vai ārzemēs, pēc tam atgriezties dzimtajā pusē un likt lietā savas zināšanas tur?

Jau braucot studēt uz Rīgu, zināju, ka noteikti atgriezīšos Latgalē! Kopš bērnības bija pārliecība, ka tieši Rēzekne ir tā pilsēta, kurā vēlos dzīvot un darboties. Laikam iedarbojās neirolingvistiskā programmēšana. Rīgā ieguvu to, ko vēlējās – zināšanas, pieredzi, kontaktus, bet jau trešajā kursā sāku strādāt Rēzeknē kā programmu direktors un DJ Latgales radio.

Nav vienas formulas, pēc kuras varētu motivēt visus jauniešus, turklāt, iespējams, ne visiem ir lemts dzīvot un strādāt tieši dzimtajā vietā. Katram cilvēkam pienāk noteikts etaps dzīvē, kad viņu sāk *vilkt pie saknēm*. Atšķirība ir tikai tajā, kurā dzīves posmā katrs no mums to sajūt. Kā jau teicu, ne visiem lemts dzīvot un strādāt dzimtajā pusē, bet, ja cilvēks jūt tādu vēlmi, tad tā ir jādara.

Vai Latvijai ir vajadzīgi jaunieši reģionos?

Latvija iedalās divās daļās – Rīga un pārējā Latvija -, taču pasaulei ir vajadzīgi reģioni, un tos vajag arī Rīgai. Latvijas reģioni šobrīd ir resursu ieguves vieta, līdzīgi kā smilšu karjers. Kā zināms, bez smiltīm un grants ceļu neuzbūvēt, un bez reģionu cilvēkiem neuzbūvēt Latvijas labklājību. Manuprāt, starp Rīgu un reģioniem valda simbioze.

Man šķiet, ka pelēkās šūniņas jākustina visu laiku – ja cilvēks neattīstās un neapgūst ko jaunu, var ieslīgt rutīnas purvā, no kura grūti tikt ārā.

Vai uzskats, ka reģionos vairs nav palikuši jaunieši, tikai pensionāri, ir mīts?

Daļēji tas ir mīts. Protams, ka arī reģionos ir jaunieši. Tie, kuri vēlas palikt, šeit arī paliks un dzīvos. Nenoliedzami, ja paraugāties tuvāk uz kādu nelielu ciematu, var redzēt, ka tur jauniešu paliek mazāk, bet tam ir pavisam vienkāršs iemesls – dzīvojamais fonds. Jaunietis kļūst pieaudzis, un viņam ir izvēle – palikt un dzīvot kopā ar vecākiem vai meklēt savu dzīvesvietu, kas ne vienmēr ir tajā pašā ciematā. Tie, kuri vēlas dzīvot savā dzimtajā vietā, arī atradis iespēju to darīt.

Tiem, kuri uzsver, ka reģionos nav darba vietu, gribu atgādināt, ka Latvija ir viena no tām valstīm, kur ir ātrākais internets pasaulē. Ticiet man, arī laukos. Ne visām profesijām ir nepieciešama atrašanās noteiktā vietā – tik daudz ko var darīt ar interneta starpniecību no savām mājām mazā ciematā. Pasaules līmeņa kompāniju var radīt, nesēžot kabinetā.

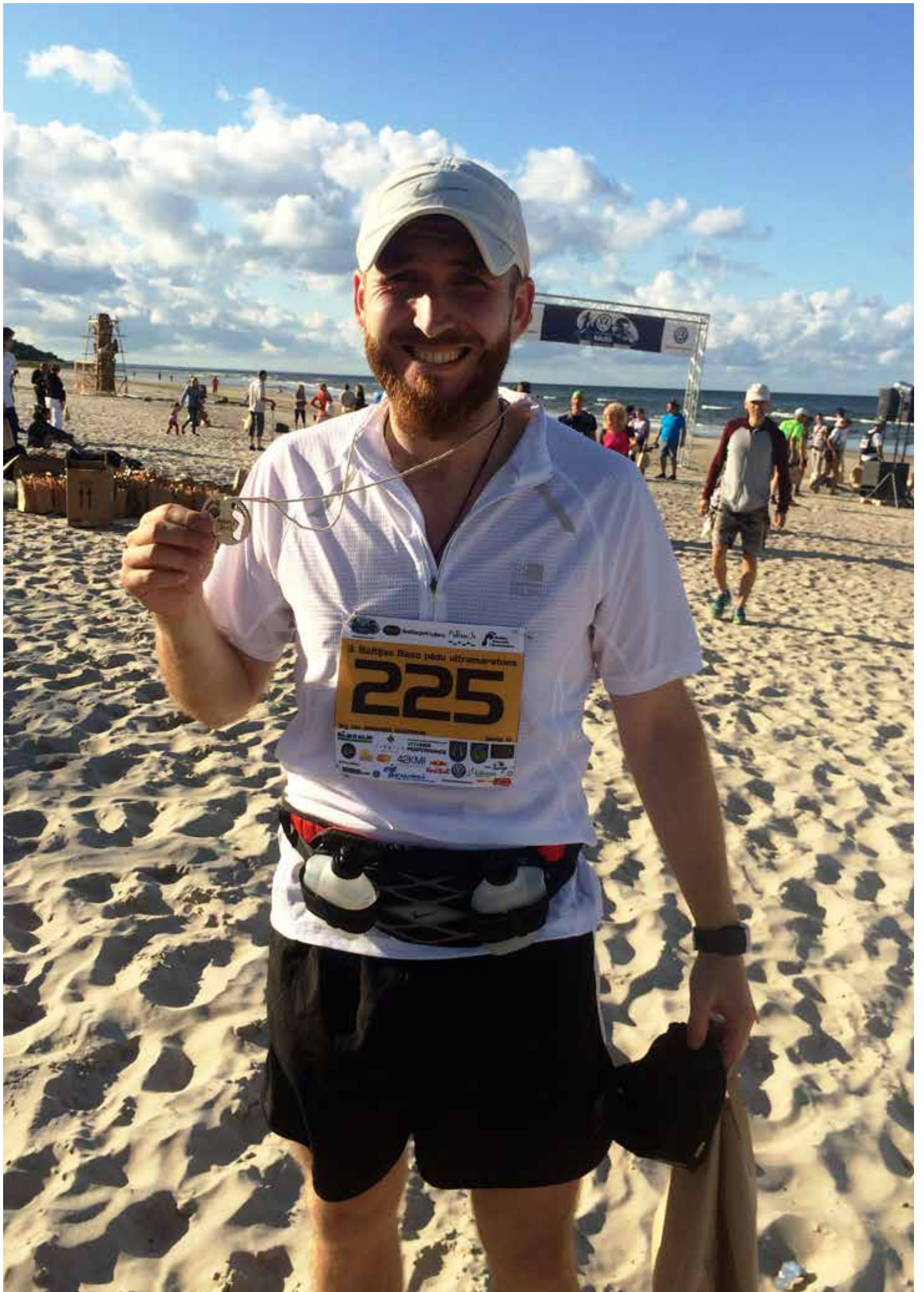
Nenoliedzami, Latgale ir viens no tiem reģioniem, kur investīcijas nepieplūst tādā apmērā kā citviet Eiropā. Tas ir fakts. Bet tādi ir spēles noteikumi – ja zini un pieņem noteikumus, var iemācīties spēlēt arī tā! Latgalē arī ir iespējas, tikai spēles noteikumi ir mazliet skarbāki.

Vai reģionos jauniešiem ir tādas pašas izaugsmes iespējas kā galvaspilsētā?

Visi atkarīgi, kā uz to skatās. Piemēram, no Latgales ir daudz tālāk līdz Rīgas lidostai, toties Viļņa mums ir daudz tuvāk nekā rīdziniekiem. Mūsdienās loģistikas jautājumi ir krietni mainījušies, tāpēc ir laiks arī pārvērtēt iespējas. Es jau pieminēju, ka internets sniedz neierobežotas iespējas arī reģionu iedzīvotājiem – var meklēt dažādus izglītības formātus, tālmācību, *online* kursus u.tml.

Kā reģionos norit sadarbība starp jauniešiem un pašvaldību? Vai jauniešiem ir daudz iespēju iesaistīties savas pašvaldības attīstībā un vai viņi ir atsaucīgi šādiem piedāvājumiem?

No savas pieredzes varu teikt, ka, piecus gadus pašvaldībā strādājot ar jauniešiem, savstarpējā sadarbība tika būvēta kā māja – ķieģelīti pa ķieģelīti. Šobrīd ir izveidojusies sekmīga divpusējā sadarbība, jaunatnes projektiem un iniciatīvām ir atvēlēta krietna daļa budžeta.

Katru gadu mēģinām iesaistīt pašus jauniešus arī lēmumu pieņemšanas procesā. Pašvaldībām ir jāsaprot, ka, investējot jauniešos, mēs ieguldām savas pilsētas vai novada attīstībā. Tie paši jaunieši, kuros šodien ieguldām, jau pēc dažiem gadiem vistiešākajā veidā ietekmēs pašvaldības budžetu. Arī jauniešiem jāapzinās, ka jebkura darbība šodien ietekmē viņu dzīvi nākotnē – jo vairāk interesēsies un līdzdarbosies savas pašvaldības attīstībā, jo labākā vietā dzīvosī nākotnē. Mēs paši veidojam vidi, kurā dzīvojam, tāpēc veidosim to tādu, kādā mēs patiešām vēlamies dzīvot! Nav jāsāk ar grandioziem projektiem – arī hokeja laukuma izveide savā ciemā vai pagastā ir solis pareizajā virzienā.

Ko uzskatāt par savu līdz šim lielāko panākumu un ko gribētu sasniegt nākotnē?

Grūts jautājums. To vajadzētu jautāt, kad man būs 70 vai 80 gadi, jo šobrīd darbojos ļoti daudzās jomās, un, manuprāt, sasniegums būs tas, kas citiem būs svarīgs arī pēc 20 un 30 gadiem. Nākotnē turpināšu censties būt labs cilvēks un mēģināšu paveikt kādus labus darbus, lai pašam patiktu dzīvot tajā vidē, kur esmu. Ja kāds no maniem darbiem motivēs arī citus sasniegt savus mērķus, par to tikai priecāšos. Noliekot malā nopietnos mērķus, es gribētu kādreiz noskriet distanci no Rīgas līdz Rēzeknei.

Nākotnē turpināšu censties būt labs cilvēks un mēģināšu paveikt kādus labus darbus, lai pašam patiktu dzīvot tajā vidē, kur esmu.

Kāda ir motivācija darīt un neapstāties?

Manuprāt, visa dzīve ir abpusēja simbioze – ja Tu ar kādu savu darbu vari palīdzēt citam vai motivēt viņu sasniegt savus sapņus un redzi, ka tas rada pozitīvu ietekmi, tā kļūst par Tavu degvielu, kas motivē pašam neapstāties pie paveiktā.

Kas būtu tas ko Jūs ieteiktu citiem savas dzīves laikā noteikti izdarīt, izlasīt vai paveikt?

Pirmkārt, noteikti vajag darīt to, kas patīk. Svarīgi, lai jūs būtu tur, kur vēlaties būt – iespējams, pat tad, ja alga nav liela. Ja ir kaut kāds posms, kad gribas strādāt par kasieri un komunicēt ar cilvēkiem, tad dariet tā, jo pēc tam visas lietas pašas saliksies pa plauktiņiem. Cilvēki mūsdienās daudz uztraucas par naudu un citiem labumiem, taču tas viss pakārtojas tam, ko mēs darām, ja mēs to darām no sirds, nevis ar vieglu roku.